

[Fiskeriministeren.]

Der er i betænkningen rettet to henstillinger til mig. For det første henstiller man til mig at overveje spørgsmålet om en udvidet adgang for udlændinge, specielt nordmænd og svenskere, til at indtræde i fiskeriselskaber og eventuelt at lade dette spørgsmål behandle ved et nordisk fiskeriministtermøde. Jeg skal gerne efterkomme denne henstilling og kan i den forbindelse nævne, at der i anden anledning er indbudt til nordisk fiskeriministtermøde i København mandag den 7. januar 1952, så at spørgsmålet hurtigt kan komme til en første behandling.

Den anden henstilling går ud på, at der skal nedsættes en kommission angående ålegårdsrettighederne. Også denne henstilling skal jeg gerne imødekomme. Kommissionen skulle have til formål at foretage en nærmere gennemgang af paragrafferne i den lovgivning, der nu er til behandling, sammenholdt med kommissionsbetænkningen fra fiskerikommissionen af 2. april 1940, og det radikale venstre har ønsket undersøgelsen udstrakt til spørgsmålet om en eventuel afløsning af hele ålegårdsretten. Min personlige opfattelse er den, at denne kommission bør have et vidtgående kommissorium, bl. a. for at vi kan få fastslået, hvad en afløsning af ålegårdsretten mod fuld erstatning vil koste.

Jeg forstår, at der er mulighed for, at lovforslagene kan vedtages nu i december måned, således at de kan træde i kraft den 1. januar 1952. Jeg udtalte håbet herom, da jeg fremsatte lovforslagene i oktober måned i dette høje ting. Jeg kan derfor kun udtale min glæde over, at det nu ser ud til, at det vil lykkes.

Til slut skal jeg kun bekræfte, at jeg i henhold til de udtalelser, der ved disse lovforslags første behandling blev fremsat af ordførerne for samtlige partier med undtagelse af ordføreren for Danmarks retsforbund, for nogen tid siden har oversendt et forslag til finansudvalget om at komme vanskeligt stillede fiskere til hjælp.

Chr. Christiansen: Det ærede medlem hr. A. C. Normann var overrasket over, at jeg ikke med varme havde støttet forslaget om nedsættelsen af en kommission. Når jeg ikke har gjort det, har det sin begrundelse deri, at der for tinget i virkeligheden foreligger et efter min mening ganske glimrende materiale angående hele ålegårdsproblemet. Først har vi den kommissionsbetænkning, der, hvis jeg ikke husker galt, kom i året 1919, og som meget omstændeligt og meget grundigt har behandlet afløsnings- og erstat-

ningsproblemer og alt, hvad dermed kan stå i forbindelse; det er gjort på en sådan måde, at jeg tror, det vil blive meget vanskeligt for en ny og endog meget sagkyndig kommission at nå væsentligt videre i det principielle, end denne kommission dengang evnede at gøre det. Endvidere har den kommission, som udarbejdede de tre lovforslag, vi her behandler, også rent praktisk udført et meget betydningsfuldt arbejde, der endte med den § 7, som jeg i sin tid forelagde i det andet høje ting. Jeg mener derfor, at der for rigsdagen foreligger et så godt sagligt materiale, at det egentlig ikke er strengt nødvendigt at gå til yderligere kommissionsbehandling. Når jeg alligevel støttede det forslag, der kom frem i udvalget, var det bl. a. ud fra det synspunkt, at der herigennem kan blive lejlighed til en politisk drøftelse af problemet; efter min mening foreligger der egentlig ikke mere uafklarede juridiske problemer i forbindelse med dette spørgsmål efter alt, hvad der nu, ikke mindst i den seneste tid, er fremkommet.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann udtalte, at socialdemokratiet var standset ved kommissionens § 7, og dermed havde socialdemokratiet i virkeligheden droppet vigtige fiskeriinteresser i hele ålegårds spørgsmålet. Det tror jeg nu ikke kan have sin rimelighed. Det er ikke første gang, den høje rigsdag har beskæftiget sig med ålegårdsretten og har ændret bestemmelserne herom. Jeg skal blot, for ikke at komme ud i en altfor lang diskussion, nævne, at da man gennemførte fiskerilovene af 1907, foretog man en regulering af de ålegårdsrettigheder, som var blevet fastsat i provisorietiden, i 1888, således at de blev mere til gavn for de frie fiskere.

Det er altså en retningslinie, som er velkendt, og derfor synes jeg ikke, der er noget til hinder for, at vi kan tage fat på spørgsmålet om en afløsning. Hvor vidt man skal gå ad denne vej, er efter min mening alene et finansielt spørgsmål. Hvis den danske stat har råd til at betale omkring 40 mill. kr. til afløsning af disse meget gamle og meget problematiske rettigheder, så er sagen naturligvis en anden; men såvidt mig bekendt har rigsdagen ikke i de mere end 25 år, som er gået, haft lyst hertil. Om det radikale venstre nu vil gøre en pionergerning på dette område, er en helt anden sag; tiden vil vise, hvilket resultat man kan nå til.

Til den højtærede fiskeriminister vil jeg gerne sige følgende. Jeg henstiller meget, at den kommission, som ministeren nu efter udvalgets henstilling formodentlig nedsætter, ikke får så vidtgående et kommissorium, at